

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

29 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2019 în cauza penală, în privința lui

*Stan Maria XXXXX, născută la XXXXX, originară
din XXXXX și domiciliată în XXXXX*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 27.03.2018 până la 09.07.2018;

Instanța de apel de la 24.04.2018 până la 05.02.2019;

Instanța de recurs de la 20.03.2019 până la 29.05.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 09 iulie 2018, Maria Stan a fost recunoscută vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiindu-i stabilită acesteia pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 140 ore.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Maria Stan la 08 august 2017, în intervalul de timp 09:30 - 14:00, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, aflându-se în buticul nr. 8 din incinta Centrului Comercial „Ius-Com” amplasat pe str. Ion Creangă 49/5, mun. Chișinău, profitând de faptul că vânzătoarea Maria Coșman, a lăsat pe aparatul de casă fără supraveghere telefonul mobil de model „Samsung Galaxy S4” de culoarea albă, cu numărul de IMEI XXXXX la prețul de 10 000 lei, cu cartela SIM nr. XXXXX, pe ascuns, l-a sustras și cu acesta a părăsit locul săvârșirii infracțiunii într-o direcție necunoscută, cauzând părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 10 000 lei.

2.1.În ședința de judecată inculpata Maria Stan a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și nu solicită administrarea de noi probe, potrivit prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii, prin care lui Maria Stan, recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, să-i fie numită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 8 luni, cu executarea pedepsei conform art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului declarat, procurorul a invocat că pedeapsa aplicată inculpatei este prea blândă, or, ultima nu s-a prezentat în ședințele de judecată și nu și-a asumat angajamentul de a se prezenta la organul de probațiune.

Totodată, această atitudine a inculpatei denotă o lipsă de respect față de înfăptuirea actului de justiție.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2019, a fost respins apelul declarat de către procuror, ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a conchis că, instanța de fond corect a găsit-o vinovată pe inculpată de comiterea infracțiunilor imputate și i-a stabilit pedeapsa în corespundere cu caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise, personalitatea acesteia, circumstanțele agravante și cele atenuante răspunderii prevăzute de art. 76, 77 Cod penal, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatei.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatei instanța de apel a menționat că, instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a ținut cont că, infracțiunea săvârșită de către Maria Stan se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave. La stabilirea și individualizarea pedepsei în temeiul art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de fond a stabilit lipsa circumstanțelor agravante, iar ca circumstanță atenuantă a reținut: recunoașterea vinovăției. Având în vedere personalitatea inculpatei, anterior nu a fost condamnată, are un copil minor la întreținere, s-a căit sincer de fapta comisă, a recunoscut vina și a solicitat examinarea în procedură simplificată, având în vedere că inculpata a solicitat aplicarea în privința sa a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității dar și reieșind din circumstanțele pedepsei incriminate și anume comiterea infracțiunii din motivul necesității de surse financiare, prima instanță a concluzionat că, corectarea și resocializarea inculpatei Stan Maria, este posibilă prin aplicarea pedepsei alternative, cu muncă neremunerată în folosul comunității, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, în limitele prevăzute de lege.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate argumentele procurorului potrivit cărora, în cadrul procesului penal, în privința inculpatei de două ori au fost

dispuse măsuri de căutare, pe motiv că se eschiva atât de la urmărirea penală, cât și de la cercetarea judecătorească, aceste fapte urmau a fi luate în considerare de instanță la pronunțarea sentinței, or, prin asemenea acțiuni, Maria Stan a dat dovadă de o lipsă de respect față de îndeplinirea actului de justiție, astfel în opinia instanței de apel, acestea nu pot servi la aplicarea în privința inculpatei a unei pedepse sub formă de închisoare.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității aplicată inculpatei este una echitabilă, corectă și întemeiată, astfel, având în vedere circumstanțele menționate supra, dar și scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării lui Maria Stan, în viziunea instanței de apel, nu este rațională aplicarea față de acesta a pedepsei penale privative de libertate, or, reieșind din raportul de cauzalitate dintre gravitatea infracțiunii și urmările prejudiciabile survenite, aplicarea pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 8 luni, este neîntemeiată, deoarece atât circumstanțele comiterii infracțiunii, cât și circumstanțele atenuante, au fost luate în considerație de către instanța de fond și care corect și just în opinia instanței de apel au generat aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, procurorul susține că, pedeapsa aplicată inculpatei este una prea blândă, mai mult, indică că instanța de apel a luat în calcul recunoașterea vinovăției sub forma dublei valențe prin faptul că a aplicat prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală și a fost catalogată ca circumstanță atenuantă în sensul art. 76 Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Din textul recursului rezultă că, autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, dar recurentul își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată inculpatei, specificând că este una prea blândă, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatei, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, Colegiul penal constată că, infracțiunea săvârșită de către inculpată, conform art. 16 alin. (3) Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave, inculpata anterior nu a fost condamnată, are un copil minor la întreținere, s-a căit sincer de fapta comisă, a recunoscut vina și a solicitat examinarea în procedură simplificată.

De asemenea, Colegiul penal reține că, inculpata a solicitat aplicarea în privința sa a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, sancțiune prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal (*se pedepsește cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani*).

Totodată, Colegiul penal remarcă că, instanțele de fond corect au luat în calcul la stabilirea pedepsei motivul comiterii infracțiunii și anume necesității de surse financiare, concluzionând că este posibilă corectarea inculpatei prin aplicarea pedepsei alternative, cu muncă neremunerată în folosul comunității, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, în limitele prevăzute de lege.

Colegiul penal a respins ca fiind neîntemeiate alegațiile procurorului precum că, instanța de apel eronat a reținut ca circumstanță atenuantă „*recunoașterea vinovăției*” din considerentul că ar implica o dublă valență, or, prezenta cauză penală a fost examinată în procedură simplificată.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal atestă că, în prezent, prin hotărârea nr.19 din 26.03.2018 a Plenului Curții Supreme de Justiție „De modificare și completare a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.13 din 16.12.2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, de către instanțele judecătorești”, pct. 35 alin. (2) a fost exclus, nemaiputând fi invocată starea de dublă

valență atunci când speța se examinează în procedură simplificată, circumstanță ce este în favoarea inculpatului.

Circumstanțele enunțate denotă că, instanța apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2019, în cauza penală în privința lui *Stan Maria XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la *26 iunie 2019*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan